

Der er gjort Indvending imod, at jeg har foreslaaet, at de, som kan ansættes ifølge Loven uden at være teologiske Kandidater, skal være fyldt 35 Aar, og man har sagt, at det har jeg ikke foreslaaet tidligere, da jeg sad i Udvalget. Nej, det har jeg ikke foreslaaet tidligere, men efter at jeg nærmere har overvejet Sagen, finder jeg, at det vil være heldigt at sætte denne Grænse, 35 Aar, idet jeg tror, at alle de forskellige Ansøgere, der kan komme frem, helst bør være Folk, som er naaet fuldkommen til Modenhed ogsaa paa det Omraade, som Talen her er om. Imidlertid er Spørgsmaalet om Alderen et Punkt, som man nærmere kan forhandle om.

Hr. Povlsen nævnte, at han i de to sidste Stykker af § 1 havde fundet Ordet „Personer“, og udtalte, at han fandt, at dette maatte ændres til „Mænd“; jeg kan ikke se, at der er nogen Grund dertil. Naar der i alle Stykkerne foran staar „Mænd“, vil enhver tænsom Læser dog forstaa, at Talen er om Mandspersoner og ikke om andre. Men hvis det ærede Medlem sætter megen Pris paa den Imødekommehed, at Ordet rettes til „Mænd“, skal jeg ikke have noget derimod. Naar der i øvrigt overalt er sat „Mænd“ i Stedet for „Personer“, ligger det i, at dette Ord „Personer“ vakte Strid forrige Gang, Lovforslaget var fremme, henset til det andet Lovforslag, der var forelagt Rigsdagen, nemlig om Kvinders Adgang til Præstestillinger. Da Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præstestillinger ikke skal løses ved Behandlingen af dette Lovforslag, har jeg anset det for rigtigst at indføre Betegnelsen „Mænd“ i Stedet for „Personer“ for at udelukke hele den Diskussion, der var fremme sidste Gang — som jeg synes, til ikke nogen større Nytte.

Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard nærede nogen Ængstelse for, at den Prøve, der tales om for de ikke akademisk uddannede, skulde blive til en Slags Eksamen. Denne Ængstelse tror jeg ikke, det ærede Medlem behøver at nære, thi det er en ret selvfølgelig Ting, at Biskopperne ikke vil inddrage sig paa ligefrem at holde Eksamen over disse Folk. Men de maa selvfølgelig, saaledes som Lovforslaget er affattet, og som Forudsætningerne er, foretage en Modenhedsprøve overfor Ansøgerne, og en saadan Modenhedsprøve har det ærede Medlem jo heller ikke noget at indvende imod. At der mellem Biskopperne kan aftales en vis nærmere Ensartethed i Fremgangsmaaden, finder

jeg ganske rimeligt, men det vilde efter min Mening ikke være rimeligt ligefrem at anordne en skematisk Regel, hvorefter der skulde prøves. Thi de Mænd, her kan blive Tale om som Ansøgere, kommer med vidt forskellige Forudsætninger, og medens nogle af dem maaske nok kunde være Genstand for en særlig Prøve, vil andre maaske være saa udmærket uddannede, at det nærmest vilde være en Mærkelighed, om man overhovedet foretog noget i Retning af en eksamenslignende Prøve. Men dette tror jeg nok, man vil kunne komme ud over uden at ændre noget i Lovforslaget, thi her vil sikkert Administrationen og Biskopperne finde den rette Fremgangsmaade.

Hr. J. Oskar Andersen mente, at der maatte foretages Ændring i § 1, 1ste Punkt, da ogsaa de Mænd, der var ordinerede, maatte aflægge en Prøve eller i alt Fald godtgøre, at de beherskede dansk Sprog paa fyldestgørende Maade og havde fyldestgørende Kendskab til dansk Aands- og Menighedsliv. Naar jeg ikke har taget dette med for disses Vedkommende, ligger det i den Betragtning, at de teologiske Kandidater, som kommer udefra, og som ikke er præsteviede, skal aflægge en Prøve, den saakaldte Bispeeksamen, og det vil da være ganske naturligt at udvide denne Prøve til ogsaa at være en Prøve i deres Kendskab til dansk Kultur og Aandsliv og deres Færdighed i at beherske det danske Sprog paa fyldestgørende Maade. Men de, der er ordinerede, skal jo ikke tage nogen Slags Eksamen, og det vil derfor være lidt vanskeligt at anordne noget saadant for deres Vedkommende. De, som er ordinerede og vil søge Embede i Folkekirken, vil temmelig sikkert have deres Attester i Orden fra tidligere Virksomhed ogsaa for disse Punktets Vedkommende, og Menighederne vil søge at skaffe Vished for, at de virkelig har det fornødne Kendskab til dansk Aandsliv og behersker det danske Sprog paa fyldestgørende Maade. Derfor har jeg ikke ment, det var nødvendigt, at denne Prøve skulde omfatte alle de under Punkt 1 nævnte.

Den Indvending, som det samme ærede Medlem gjorde angaaende de Mænd, der nævnes i Punkt 4, at de i Virkeligheden skulde kunne komme til at gaa i 7 Aar, inden de kunde komme ind i den danske Folkekirke, medens de i Punkt 3 nævnte kunde nøjes med 5 Aar, kan jeg heller ikke tillægge nogen større Vægt. Thi det er jo først efter, at de har aflagt